

Rigdom. Som jeg har skrevet i min Pjece: »Et saa lilleputagtigt Land som det danske er i sig selv en Absurditet; et saa lille og saa fattigt Land er i Længden en Umulighed«. Der skal rejses en Bevægelse derhjemme for at faa Folk til at begribe dette. Med Stormklokker skal det ringes ind i de døve Øren, at vi ikke befæster vor Selvstændighed ved at *spare* mere, end vi allerede gør, men ved at *fortjene* mere, skabe nye Indtægtskilder. Vi skal skaffe os Respekt ved vor Overflod. Løsnet skal være: Penge, Penge og atter Penge. Hvor vi før fedtede med Hundreder, skal vi tælle med Tusinder; hvor vi før regnede med Tusinder, skal vi rulle med Millioner. Det er Guldets Glans, der skal kaste det »Lys over Landet«, som der nu snakkes saa meget om. Fattigdommens Kultur bliver altid en Smaus for Præsterne.

Jeg tænker ofte paa Venezia, der kun var en ringe Stad og dog svang sig op til at blive en Verdensmagt. Byer som Hjerting eller Esbjerg har paa Nutidens europæiske Trafikomraade en lignende central Beliggenhed som Datidens Lagunestad. Jeg gaar hernede og drømmer om et Fremtidens Tarp (mit Kanalsystems vestlige Endepunkt ved Varde Aas Udløb), hvor Marmorpaladser med gyldne Kupler stiger op over brede Kajer, mens smaa elektriske Gondoler stryger som Svaler henover Kanalernes blanke Vande. — —